

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Libreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 26, botiga, BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

LO CAMÍ DE LA DEMOCRACIA.

La situació actual, un dia veyent y considerant fins allà ahont nosaltres podiam arribar, vá declararnos ilegals.

Vels 'hi aquí una cosa que vá fer-me 'l mateix efecte de que si jo declarés tonto a n' en Castejar, pobre a n' en Girona ó mort a n' en Cánovas.

Perque declarar ilegal a un partit que no vol ser-ne, es lo mateix que posar un pegat a un banch, quan lo banch es coix, per curarli la coixera.

Podrá 'l govern privarnos de dir tot lo que tenim al pap; pero encare que no diguém res, ell ab los seus disbarats parlará més clar que tots nosaltres. Podrá privarnos de que escribim certas cosas; pero no de que las pensèm, y de que 'ls nostres pensaments silenciosament, sense moure fressa 's comuniquin als altres. Podrá prescindir de nosaltres; pero no podrá evitar que nosaltres existim y que 'l país nos miri com una esperansa.

Hi ha un principi de conducta que no deuen olvidar may los partits de oposició.

Aquest principi consisteix en fer tot lo contrari de lo que al govern l' hi convé.

L' hi convé al govern que siguém ilegals? Donchs avats de tot, y a tota costa devèm ficar-nos dintre de la legalitat.

De manera que 'l govern que pot privarnos y 'ns priva de que expressém certas ideas y de que 'ns renim per realisarlas, no pot privarnos, no pot evitar de cap manera que sempre que hi haja eleccions aném a las urnas, y que lo que nosaltres no podém dir ho digan los nostres representants desde las Corts, davant del país y de manera que tot-hom ho senti.

Hém de combatre al govern ab las sèvas mateixas armas. Si fins ab ellas logrém derrotarlo, ja ha begut oli: si no podém vence 'l demostra-ém per complert al menos que tenim brio y que ab altras condicions la victoria seria nostra, y com que no hi há temps dolent que no passi, ni dia núvol que no se sereni, bé vindrá un moment ó altre en que cambihi 'l modo de ser dels partits de l' oposició.

Mentres tant fém gimnástica, y ja se sab que fent gimnástica es la manera com s' agafa forsa. Ja veurán després quin punyo, y qué débils serán los nostres enemichs!

Molts de vostés dirán: es que avants jo tenia vot y are no 'n tinch, perque avants hi havia sufragi universal, y are 'l sufragi es restringit. Es molta veritat.

Però adhuc ab lo sufragi restringit ó escanyat necessitém del concurs de tothom.

Necessitém que 'ls que tenen vot vajan a las urnas, y que 'ls que no 'n tenen treballin perque 'ls qui 'n tenen no 's descuidin de anarhi.

Directa ó indirectament, si tots los demócratas prenem en las eleccions una part activa, decidida, enérgica, no 'n duplin, aquesta situació conservadora se 'n vá com un full de paper de fumar entregat al vent.

Llavors tal vegada no tindrà més remey que fer alló de la professó de Corpus: trampas, trampas, tot son trampas.

Enhorabona. Ja l' hi deixém fer totas las que vulga; con més ne fassa més nos carregarem de rahó y com més rahó tinguém, mes bé estarem ab l' opinió pública.

No olvidin un moment que nosaltres hém de governar ab l' opinió pública y per l' opinió pública: á conquistarla, á guanyarla, á tenir lo seu apoyo hém de dirigir tots los nostres esforços, y aquest resultat més aviat l' alcansen los mártirs que 'ls homes llestos que 's valen de la trampa per seduhirla y enganyarla.

Per lo tant ja 'u saben: allà hont no hi haja comités ne forman: valentse dels antichs demócratas y procurant captarse ab una conducta sensata, prudent, desapasionada y desinteresada las simpatías de totas las personas dignas, liberals y honradas.

Y quan vingan las eleccions municipals ¡a las urnas!

Y quan vingan las eleccions de diputats ¡a las urnas sense desesperarse!

Ja hém arribat á un temps en qu' es precis no escalfarse, no pertubarse, no apassionarse, no distreure 's per res del objecte que 'ns hém ficat entre cella y cella. Tot lo que avants nos ho gastavam per fer foc d' encenalls, hem d' invertirho are en fer brasa y caliu que no s' apagui, que duri sempre.

M. Thiers vá dir un dia als francesos: «La victoria será dels més prudentes.» Y M. Thiers vá endevinarho.

La Campana avuy diu lo mateix als espanyols. Dels espanyols depén que la Campana no s' equivoqui.—P. K.

DE DIJOUS Á DIJOUS.

È 's pot dir que 'ls teatros de Barcelona fan quaresme avans de carnestoltas! Aixó si que son funcions de peix! Un escolta, escolta y escolta; pero se 'n vá dels teatros com aquell que menja de magre, ab la panxa plena y ab sobra de gana.

¡Quina magricia!

Sort que 'l teatro Principal com qui diu de cop y volta nos ha deixat sentir D. Pascual, ópera de Donizetti. La Ferni vá demostrarnos una vegada més que val tant com á cantant que com actrís. ¡Quina veritat! ¡Quina abundancia de detalls! ¡Quin modo de dir! ¡Llástima que tant talent no siga continuu! Volém dir, llástima que la Sra. Ferni se estalvihi; més clar encare, que 's planyi. Si compregués quin mal efecte fá, cantar un tros ab tota la fé y l' entusiasme del artista pera cantar-ne immediatament un altre á mitja veu, ab deixadés y com qui l' hi sab gréu! Que diria la Sra. Ferni si al cobrar la quinzena se trobés entre mitj de las monedas algunas que no fessin lo pés! Ben segú que las refusaria; donchs lo públich també refusa aquells trossos que canta ab aquell tant se 'm dona... Lo tenor Gnone fá tot lo que pot y devegadas més de lo que pot; y ab aixó nos sap gréu: apreciém la seva bona voluntat, pero li dispensém aquells esforços que 'ns fan patir. Lo barítono Polonini ha tret fabas d' olla de manera que 'l doctor Malatesta deuria dirse Bonatesta. No sabiam perqué; pero sempre habiam opinat que 'l jove barítono se faria aplaudir algun dia ab justicia y aquest dia ha arribat. Del caricato ne podém dir que si no es D. Pascual es la seva sombra. Los coros... ¡ay los coros!

Liceo. Com á gran novetat, un concert, ¡Pero quin concert! Sort de la orquesta que toca molt bé la Sinfonia de Guillermo Tell, baix la batuta de 'n Dalmau, d' en Salvatori que demostrá completament que era un consumat concertista de clarinet y dels musichs Apeninos que ab la focarina ván entretenir al públich que vá aplaudirlos ab justicia.

Romea. Combats del cor: una comedia feta com se feyan al principi del teatro catalá, ab las mateixas hetxuras, ab la mateixa bona fé y ab los mateixos defectes. Un argument poch interessant, recursos poch nous, situacions poch conmovedoras, lutas de sentiments poch animadas, y en cambi una verificació correcta, un llenguatge arreglat, alguna escena ben tirada y algun tipo ben apuntat. L' autor Sr. Draper vá ser cridat al final de cada un dels actes. Desitjém que utilisi las bonas condicions que demostra ab obras de més empenyo.

Los teatros de fora segueixen sens novetat. Dich mal, en lo Bon Retiro s' ha estrenat Bertoldino que, segons noticias, es digne fill de son pare Bertoldo.

Novetats ha reproduit La virtud y la conciencia, drama de 'n Vidal y Valenciano que com sempre ha sigut aplaudit pel numerós públich que ja per costum omplan aquell teatro.

En lo Prado lo jugador de mans Sr. Canonge vá lluir sas habilitats sense escamotejarnos al govern, y l' Espanyol segueix ab la mágica bufa que alguns diuen que ja no bufa.

N. N. N.

BALL DE MÀSCARAS.

Mentres bulliciosament
ab é de la orquesta ballan
cent dotzenas d' empleats
alegrets y plens de panxa,
mes enlia en lo restaurant
ab armonia s' atracon
uns que avans eran carlins
y ara son d' aquell qui 'ls paga.

Sent das en un recó
s' hi venhen algunas máscaras:
son la *Industria*, lo *Treball*,
lo *Comers de cabotaje*,
la *Navegació d' altura*
y altres de molt mala cara
qu' están conversant del temps,
badallant y fent bacaynas.

Don Anton molt satisfet
vá amunt y avall passejantse,
quan de sopte ab pas segur
se l' hi acos a una endolada
y donantli un cop l' hi diu:

—¿No 'm coneixes per la fatxa?

—A fé, no; diu Don Anton
ab cara de pomas agres,—

no crech que t' haja vist may,
de ficso que 'm prens per allre...

—¿No 'm coneixes, de debè?

Just que 't coneix y massa.

—Pero bé, digas ¿qui ets?

—Ara t' ho contaré ab calma.

Jo en cert temps, aquí hont me véus
tant perduda y desgrenyada,
me la passava molt bé.

Tenia barcos al aygua,

tenia negoci en gran,

tenia tallers y fábricas;

ma familia ab santa psu

produya y treballava

y si no 'ns sobrava molt,

anavam marxant... y gracias.

Pero va volguer la sort,
que jó tingués de fiarme
de certa classe de gent
que 'ls méns bens administravan,
y 'l porch se 'm va tornar truja
y 'l mèn brillo va eclipsarse.

No 't contaré punt per punt
los contratemps y desgracias
que vaig haver de sofrir
sent víctima d' uns y altres.

Un dia 'm va dí una ven:

«Don Anton podrá salvarte»

Francament, no se perque,

pero vaig fe una rialla

que si ara jo estás per brochs

te la faria a las barbas.

En fi, jó vaig dir que no,

vaig dir que no m' agradavas

pero ¡burxa d' un cantó!

y torna a burxa d' un altre!

al últim contra 'l mèn gust

vaig haver de suportarte.

Resultat: que si jó avans

ja la passava molt magre,

ara vaig mil cops pitjor

y cada dia m' ho espalllas.

Aquí tens aquestas mossas

solas, tristas, miserables...

¡Oy que semblan lo *Treball*,

lo *Comers*, la *Industria patria*...

Donchs no 'u son: ho semblan, si;

pero es que 'n van disfressadas:

lo *Treball* y lo *Comers*

no existeixen per desgracia...

¡quan temps há que van pujar

dret al cel en cos y ánim!

¿No 'm coneixes ab lo dit?

¿vols que t' ensenyi la cara?

¡Miram bèn bé, Don Anton!

—¡Cristo... ¿qué veig? ¡Es la Espanya!

Noya... no estich per cansons

si tens mals de caps te 'ls passas:

som al ball y hem de ballar

¿vols que 't pagui 'l xocolate?

¿vols da un giravol ab mi?

¡au que comensa la dansa!

La orquesta torna a tocar,

Don Anton y Espanya ballan;

ell balla molt gras y tip

mes ella balla de gana.

¿Quan s' acabarà aquest ball?

Quan ella estigni cansada,

¿Quan se cansará? No 'n sé...

que tothom miri si 's cansa.

ANT la societat Latorre com la so-
cietat Romea competeixen aquest
any ab gust y elegancia en los seus
balls de máscaras.

Una concurrencia distingida,
unas targetas verdaderas obras d'
art, premis a las *mascaritas* que
més se distingeixen en lo vestir, en una paraula
fan tot lo que poden y més de lo que deurián, per
complaure al públich. Nosaltres los hi doném la
nostra enhorabona.

Lo dia 15, 16 y 17 se celebra á Cervera la festa
major.

La verdadera festa major de Cervera se celebra
ab motiu del aniversari de l' entrada dels carlins á
la ciutat y de la derrota que ván sufrir los ene-
michs de la llibertat y de la patria.

¡Bé pèls ceriverins!
La *Campana* tindrà 'l seu representant á la festa.

A la conferencia del Ateneo de demá diumenje á
dos quarts de onze, parla en Riera y Bertran sobre
lecturas populares.

No hi faltin: l' entrada es pública.

Las monjas de un colegi del carrer de Ronda,
van despedir á una pobre criatura.

Veritat es que habia comés un gran delict.

Figúrinse que duya un llibre ab cubertas; y que
las cubertas d' aquest llibre eran fetas nada menos
que ab un número de la *Campana de Gracia*.

A certa gent la *Campana* 'ls fá més por que una
pedregada: aixó es lo que volém.

L' altre dia l' Emilio del Café Nou,—si no saben
qui es l' Emilio 'ls dire qu' es lo fill del amo—ab
motiu de inaugurar un saló del entresuelo, vá
donar un esmorsá á alguns amichs y á la premsa.

No poden figurarse una cosa més brillant, més
ben condimentada, millor preparat y remillor
servit.

Ja l' hi vaig dir jo:—Noy, soch partidari de dos
Emilios, en Castelar y tú.

Y are l' hi recomano una cosa: que no 'n diga al
Conde de Toreno, l' home dels cuberts de quinze
duros, sino es capás de venirse'n á Barcelona, y ab
una cosa tant esquisida, endúrse'n 'hi fins lo barnís
dels plats.

Vajin sumant:

A Espanya tenim 92 duchs; 866 marquesos; 632
condes; 92 viscondes, 93 barons: Total 1775 títols.

A més anyadeixin á la suma 44 títols estran-
gers rehabilitats y tindrán 1819 títols.

Adverteixin que d' aquests títols, en Cánovas
sol desde la Restauració n' ha fet 98.

Un cap-calent deya:—Jo 'ls aboliria tots.

—No tonto, l' hi contestava jo: al contrari, lo mi-
llor es crearne de nous, fins que la majoria dels es-
panyols ne tingan. Es la única manera de que nin-
gú 'n fassa cas.

Negocis que fém á Espanya.

Varem construir á Paris una fatxada al palacio de
l' Exposició espanyola, que vá constarnos 300 mil
pessetas.

Are s' ha venut nova y flamant y n' hem tret
5.600 pessetas.

Diferencia 294.400 pessetas.

¡294.400 pesetas gastadas en xaroll!

Hem vist una fulla de coplas per cantar en los
exercicis de missió de noys y noyas.

Si 'ns las haguessin enviadas á la *Campana*, com
que la major part dels versos son mal medits, hau-
riam dit: «Encománis á Dèu, perque 'ls curi la coi-
xera y la fluixedat de camas.»

Un exemple dels piropos que á sí mateixos se di-
rigeixen los devots que van á las missions, aquí 'l
tenen:

«Jo, vil pecador,
jó, *cuch de la terra*
A Dèu hi fet guerra,
pervers y traïdor»

¡Cuch de la terra! ¡Bó per l' esqué! Vinga agafar
peix.

¡Mirin qu' es casualitat! Ab aquests *cuchs* no s'
hi deixan agafar més que 'ls llusos.

Dilluns donan los italians de la societat italiana
de beneficencia lo sèn ball de máscaras acostumat.
La funció com de costum se dará en lo teatro Ro-
mea y estaré realsada per la presencia dels princi-
pals artistas dels nostres teatros.

En l' intermedi de la primera á la segona part la
companyia dels Apeninos tocará escullidas pessas.
La citada companyia s' ha prestat á pendre part
gratuitament en la funció.

Volia pintar Roseta
lo tén rostire pur y hermós;
mes tanta gana trajiro
que hi fet un pá de crostons.

E. Y.

En Pau no 't vol perque ets lletja,
l' Anton perque ets molt grabada,
en Carlos perque e's morena
y jo, perque no m' agradas.

D.

Bé. ¿Y quin dia vols casarte?
sempre pregunta la sogra;
y jo, noya, á orejas necias
sempre faig, *palabras sordas*.

D.

SOBRE la República francesa:
La situació de la República des-
prés del cambi de president y de
ministeri es molt neta. Ja s' ha
acabat alló que feya en Mac-Mahon
de firmar decrets ab la má dreta y
esborrarlos ab l' esquerra. La *nete-
dat* es mitja vida.

Paraulas del nou president Grevy:
«Jo 'us asseguro que no entraré may en pugna
ab la voluntat nacional expressada pèls seus órga-
nos legals.»

Paraulas de un periódich:
«¡Gracias á Dèu, avuy ja no es un amo qui té la
paraula, sinó la Fransa.»

Una de las preocupacions dels reaccionaris es sa-
ber si en Grevy qu' es una persona ja d' edat y
molt séria, donará ó no donará balls de máscaras
pèl istil de 'n Mac-Mahon.

Si serán de máscaras no puch dirho; pero que 'ls
reaccionaris *ballarán*, jó 'ls ho asseguro.

A Madrid esperan l' arribada de un' altre embai-
xada marroquí.

De segur que ja haurán escabetzat á algun es-
panyol, perque 'ls marruecos ho arreglan aixís.
De primer despatxan á un compatrioti nostre.
Y luego... 'ns surten ab una *embaxada*.

Dias endarrera vá circular la noticia de que 'l
Papa Leo XIII havia suprimit lo culto á la Verge
de la Saleta.

Després los neos ván fer corre que tot era men-
tida.

Aixís y tot la bola vá fer lo sèn efecte. Prop del
Santuari hi havia una fonda. Donchs bé l' endemá
mateix de la noticia, ja hi havia un rétol que de-
ya: «Se vén aquest establiment per haberse acabat
los miracles.»

Escenas de balls de máscaras.
Un xitxarel-lo francés tot rissat y sense pèl de
barba fá l' amor á una máscara, y per donarli á
compendre qu' encare es solter, l' hi diu:

—Je suis garçon.
Y la máscara contesta en catalá:
—¿De quin café?

Una máscara aburrida á un senyor que l' hi bus-
ca las pessigollas:

—Cregui que jó no soch al ball pèl mèn gust.
—¡Aixo ray, no hi fá res: mentres hi siga pèl
meul....

Un á una:
—¿M' estimas mascarita?

Ella ficantli la má á la butxaca de l' hermillia:
—Espèra't vaig á contestarte.

Una màscara després de sopar de gorras:
—Noy, are qu' hém acabat despari la taula y portise 'n al senyor.

Una màscara balla un can-can desenfrenat.
Un de la comissió:
—¿No podria ballar ab una mica més de decencia?

Ella:
—Es impossible, ho sento molt; pero allá dalt al palco hi ha la mamá que m' está mirant.

Una frase d' aquests dias:
—«Are si que ab lo cambi de ministeri y l' l'ombrament de 'n Grevy per president de la República, aquesta tè l' escombra pèl mánech.
«Per aquest motiu ha fet dissapte, escombrant als funcionarios de la reacció»

Estenas edificants de las missions. A Sant Agusti:

Un jove veyent á la concurrència:

—¡Quanta llanal

Un neo ab los uils fora de la testa:

—Poca vergonya!... Surti á fora!

Lo jove:
—Fugi d' aquí... ¿Qué s' ha cregut vosté? ¿Qué no sent qu' estant predicant l' humilitat y l' amor al próxim?

A Gracia:
Un predicador las emprén contra la blasfemia y especialment contra 'l poble catalá tant aficionat á cargolarlas'hi.

Sona un petardo.

¡Bom!

Crits, sustos, corredissas: en una paraula un escándol més estrepitos que 'l rosari de l' aurora.

Jo: ¡Calma, serenitat! Vaya, ¿Que s' han cregut? Si s' han figurat qu' era un petardo, no n' hi ha per tant; si s' han cregut que 'ls fusellavan tinch de confessarho, hi vist ab desconsol que no tenian ni la sanch freda dels carlins de la montanya, ni l' heroisme dels mártirs

A la Catedral:

A la meytat de un sermó ván cantar un coro en llatí y l' Ilm. Sr. bisbe vá demanar perdó á las personas á qui hagués pogut ofendre, als seus enemics, á tots los seus feligresos.

«Jo 'ls hi besaria 'ls peus vá dir; pero en l' impossibilitat de ferho, besaré la terra.»

Y vá ajupirse y vá besar la catifa del altar major. Per la mèva part, ja 'l perdono.

Lo govern per la seva acaba de donarli la créu de Carlos III.

Un bisbe tant humil, que fins s' abaixa per besar la terra, no l' accepta una créu, la renunciará.

Per un prelat no hi ha mes créu que la senyal de la créu.

La vista de la Imprenta vá celebrarse á porta tancada.

Es natural.
L' Imprenta avans vá morir-se, y un mort ab la vista oberta fá feresa.

Aquí á Barcelona tenim are 'l Diluvi.
La ley d' imprenta fa d' arca.
Y á dintre de l' arca entre 'ls animals de totas las especies hi ha una parella de triquinás, una parella de llagostas, una parella de filoxeras y una parella de neos.

Un periódich compara á la situació actual ab un tiro de caballs que no coneixen més que un amo.

Aquest amo es en Cánovas.

En Cánovas se 'n va de Madrid y 'ls caballs se desbocan: proba, l' alarma d' aquests últims dias, que ja deyan si hi hauria, y si no hi hauria, y silas tropas eran al quartel y si no hi eran.

Torna 'n Cánovas á Madrid, empunya 'l látigo, puja al pescant, y ¡arril! mentres hi haja animals, anirém al cotxe!

Lo que han perdut los tocinaires ab aixó de la triquina ho han trobat los optichs venent microscopios.

Sempre que fá aixut pèls uns, pèls altres plou.
Un pagés, á casa de 'n Dalmau, vá preguntar:

—¿Qué 'm vendrian un telescopio?

Jo 'ls aconsello que comprin tots un microscopio.

Pensin que si no 'ls servia per mirar la triquina, sempre 'ls serviria per mirar al govern.
Va fentse tant petit!..

Lo govern está treballant per elegir comités conservadors per tot Espanya.

—¿Quin paper tenen reservat aquests comités? preguntava un.

—Papers de credencials, responia un home práctich en aquestas cosas.

—Es tan deixat en Joanet,
que dú sempre un pam d' engrut.
—Lo pobre es tan jovenet
—¿Jovenet ó jove-brut?

T. y C.

Un jove bastant trotera
s' estava en un ball de màscaras
contemplant las pantorrillas
de una nena disfressada.
—¿Qué mira? va dirli aquesta.
—¿Qué vol que miri saladá!
—¿Qué pensa?—Que vol que pensi,
una cosa bastant clara,
que tratánse de una polla
val més la coixa que l' ala.

J. R.

Un rector ensenya de doctrina á unas nenas y pregunta:

—Veyám Serafina ¿qué cosa es matrimoni?

La Serafina 's queda muda y parada.

—Respon tú per ella, Clotilde, exclama dirigintse á una nena més bonica que una mare de Déu.

—No me 'n donará pas entenent, diu aquesta.

¡Respondre per ella! Lo mèu pare vá respondre un dia de una burra, 's vá morir y vá haberla de pagar per nova!

A la Junquera un devia set pessetas á un altre. Al acte de pagarlas' hi vá dirli:

—¿Y si arribo á passar la frontera y l' estafo?

Y l' altre vá respondre ab tota ingenuitat:

—¿Per set pessetas no més? ¡Bah, no 'u faria per tant poca cosa!

En uns exámens de matemáticas:

Lo catedrático:

—¿Quina es la raiz cuadrada de 88?

L' alumno tot perturbat:

—Senyor catedráticoh vosté 's déu equivocar: raiz,

raiz: jo m' examino de matemáticas y no d' agricultura.

Un matrimoni se disposa á acompanyar á la filla al ball.

La mare tot es empolainar á la seva filla, y exclama ab ternura:

—Tothom dirá: aixís era la seva mare quan era més jove.

Lo marit respon:

—Mentres no digan: aixís será aquesta pobre noya d' aquí uns quants anys!

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Canari.
2. ID.—2.ª—Camarera.
3. ENDEVINALLA.—Didal.
4. MUDANSA.—Nit, pit, dit, llit.
5. TRENCA-CLOSCAS.—Sarría.
6. CONVERSA.—Rosa.
7. QUADRAT EMBOLICAT.—M a r a
a r a m
r a m a
a m a r
8. GEROGLÍFICH.—Sobres els gustos no hi ha res escrit.

Ha endevinat totas las solucions lo ciudatá Miquetas; n' han endevinadas 6. J. M. T. y Almaviva: 5, D. Guadalupe: 4, Tres pams, Pa y nep y Triquinossis; 3. G. Loñip y l' no més Esguerra-erías y Falornias.

XARADAS.

I.

Diuen que de dos y quarta
l' home 'n te per tot lo cos
mentres la tot, si la buscan
n' hi ha á la Rambla de las flors.
Prima dos tersa partida
es cosa de bon color,
y si buscas quarta inversa
casi 'l celebra tothom.

GARROFA.

II.

Lo paraigu que he comprat
ja te una dos-hu, Estebet.
—¿Mes qui li deu habé fet?
—Una tcl' ha foradat.

PAU SALA.

ENDEVINALLA.

Lector, si tú vols soch dona
narro tinch sense estudiar;
tinch má sense ser persona.
¿vols que te ho diga mes clar?

MARANYA.

ANAGRAMA.

Enfadada la Maria
de la Rosó esqueixá un tot
aqueixa no digué un mot,
pro ho va aná á contá á sa tia.
La Maria tenint pó
detrás la tot s' amagá
pro prou que la vá trobá
la tia de la Rosó.
Mal aquella hauria anat;
mes va entrar tot al portal
demanantlos lo total
y tot va quedá olvidat.

CLAUDIO RIAPS.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Substituir los pichs ab números que multiplicats horizontal y verticalment l' un ab l' altre los de cada ratlla donguin totas ellas un producto de 2,160.

TRENCA-CLOSCAS.

Inés.—Sebastiana.—Vicenta.—Alejandra.—Trinidad.—Encarnació.—Llutgarda.—Alicia.—Beatriz.
Ab la primera lletra de cada nom formar el d' un poble de Catalunya.

ALMINA.

CONVERSA.

—Hols, Enrich?
—¿Que saps del Peret?
—Y tú?
—Home, qu' es casa me van dí.
—No hu crech
—No hu creus? ¡perqué?
—Que no veus qu' es tan jove.
—¿Quants anys le, pues?
—Buscau que ja t' ho he dit.

JENANI.

GEROGLÍFICH.

:: + Edison
Darwin, Tyndall
Decembre 1.
1,000 1,000.

POLLA DE REUS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciudatans J. M. Mota, Pau Sala, Nicodemus, D. Guadalupe y P. de X.

Las demés que no s' anomenan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciudatans Gorderer, T. F. E. Banyeta, Almina, J. Perarnau y Campaner.

Ciudatá G. Horta: Queda complascut en la forma que podém ferho.—I Sabatér: Es perillós ficarnos en lo que vosté 'ns indica: no obstant veurém si 's troba una forma.—J. B. y D.: No teniam cap noticia del fet que 'ns comunica; es grave y no podém anar de lleuger.—J. V. V.: Insertarém lo trenca-closcas.—A Espanol: Hi anira una mudansa.—Asebi y Sellesac: Idem lo trenca-closcas.—Tio Petit: Idem lo trenca-closcas.—Pipe: que vosté 'ns envia.—Tio Petit: Idem lo trenca-closcas.—Pipe: Tot lo que vosté 'ns remet hi anirá.—J. M. C.: La senmana entrant ne parlarém.—J. A. Palma: Lo fet es molt natural; no hi trobem res de particular y es lo que sucseheix sempre en semblants cassos.—Pau Sala: Hi anirá la sinonimia.—J. M. Mota: Idem la conversa.—C Loñip: Igual que la seva y 'l quadrat de paraulas.—R. P., botiguer: Lo fet que 'ns denuncia es més propi per anar pèls tribunals que pèls periódichs.—M. Nomar: Publicarém la conversa.—Noy maco: Idem lo trenca-closcas.—Aitsabes Alimog: Hi ha alguna décima bonica; no obstant l' última es molt fuixa.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp. Lluís de Tasso, fill, Arch del Teatre, 21 y 23.

—Pero, home, tots hém de morir un dia ó altre. Deixinse 'l veure.
—Es inútil, ja 'l tinch tancat dintre de la caixa.